

Datum van inontvangstneming : 09/09/2021

Zaak C-363/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

9 juni 2021

Verwijzende rechter:

Corte dei conti (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 juni 2021

Verzoekende partij:

Ferrovienord SpA

Verwerende partij:

Istituto Nazionale di Statistica - ISTAT

Andere partijen:

Procura generale della Corte dei conti

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep strekkende tot vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden om verzoekster te plaatsen op de lijst van overheden die in de geconsolideerde winst-en-verliesrekening van de Italiaanse Staat zijn opgenomen en die zijn aangewezen overeenkomstig verordening (EU) nr. 549/2013, en bijgevolg tot nietigverklaring van die lijst – die is bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale (staatsblad) – Algemene serie nr. 242 van 30 september 2020 en geldt voor 2021 – voor zover die betrekking heeft op verzoekster.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van verordening (EU) nr. 549/2013, met name bijlage A daarbij, houdende het Europees systeem van rekeningen (ESR 2010), richtlijn 2011/85/EU, en verordening (EU) nr. 473/2013, in het licht van de beginselen van loyale samenwerking, effectieve rechterlijke bescherming en processuele gelijkheid. De nationale rechter vraagt zich met name af of de Italiaanse regeling waarbij aan de Corte dei conti (Italiaanse rekenkamer) de bevoegdheid is ontnomen om de juiste toepassing van het ESR 2010 en dus de juistheid en de transparantie van de begrotingssaldi te toetsen, verenigbaar is met het Unierecht.

Prejudiciële vragen

- 1) Staan de regel van rechtstreekse toepasselijkheid van het [Europees systeem van rekeningen (ESR)] 2010 en het beginsel van de nuttige werking van [verordening nr. 549/2013] en van richtlijn [2011/85/EU] in de weg aan een nationale regeling volgens welke de nationale rechter die bevoegd is om de juiste toepassing van het ESR 2010 te toetsen, deze bevoegdheid uitsluitend kan uitoefenen met het oog op de toepassing van de nationale regeling inzake de beteugeling van overheidsuitgaven, waardoor afbreuk wordt gedaan aan het belangrijkste nuttige effect van de [Unie]regeling, te weten de toetsing van de transparantie en de betrouwbaarheid van de begrotingssaldi, op grond waarvan wordt nagegaan of Italië vorderingen maakt in de richting van de [middellangetermijndoelstelling (MTD) van een begroting]?
- 2) Staan de regel van de rechtstreekse toepasselijkheid van het ESR 2010 en het beginsel van de nuttige werking van [verordening nr. 549/2013] en van richtlijn [2011/85/EU], wat de organisatorische scheiding tussen de begrotingsautoriteiten en de toezichthoudende organen betreft, in de weg aan een nationale regeling volgens welke een uitspraak van de bevoegde nationale rechter over de juiste toepassing van het ESR 2010 uitsluitend gevolgen heeft voor de toepassing van de nationale regeling inzake de beteugeling van overheidsuitgaven, met als gevolg dat geen enkele onafhankelijke toetsing mogelijk is van de vaststelling van de kring van rechtssubjecten die vallen onder de rekeningen van de Italiaanse overheid (zoals gekwalificeerd voor de toepassing [van het Unierecht]) op grond waarvan wordt nagegaan of Italië vorderingen maakt in de richting van de MTD van een begroting?
- 3) Verzet het beginsel van de rechtsstaat, in de vorm van effectieve rechterlijke bescherming en processuele gelijkheid, zich tegen een nationale regeling die:
  - a) in de weg staat aan elke rechterlijke toetsing van de juiste toepassing van het ESR 2010 door het [Istituto Nazionale di Statistica (nationaal bureau voor de statistiek) (ISTAT)] met het oog op de afbakening van sector S.13, en dus van de juistheid, de transparantie en de betrouwbaarheid van de begrotingssaldi, op grond waarvan kan worden nagegaan of Italië

vorderingen maakt in de richting van de MTD (schending van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming)?

b) indien de door verwerende overheidsinstellingen voorgestelde lezing van de bepaling, ook op grond van een wet tot authentieke uitlegging, juist werd bevonden, voor de verzoekende partij tot gevolg heeft dat zij dat bij twee rechterlijke instanties beroep zou moeten instellen, met het daaruit voortvloeiende risico dat tegenstrijdige uitspraken worden gedaan over het bestaan van een in het [Unie]recht geregelde status, waardoor het feitelijk onmogelijk wordt om haar recht doeltreffend te beschermen binnen de termijn waarin is voorzien voor de nakoming van de uit die status voortvloeiende verplichtingen (te weten het begrotingsjaar) en afbreuk zou worden gedaan aan de rechtszekerheid met betrekking tot de vraag of een entiteit de status van overheidsinstantie heeft?

c) indien de door verwerende overheidsinstellingen voorgestelde lezing van de bepaling, ook op grond van een wet tot authentieke uitlegging, juist werd bevonden, bepaalt dat de rechter die zich uitspreekt over de juistheid van de afbakening van de begroting een andere is dan de rechter waaraan de Italiaanse grondwet de bevoegdheid inzake het begrotingsrecht heeft voorbehouden?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

VEU, met name artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 19.

VWEU, met name de artikelen 120, 121, 126 en Protocol nr. 12.

Verordening (EU) nr. 549/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen in de Europese Unie en bijlage A daarbij, waarin het Europees systeem van rekeningen is vervat (ESR 2010). Voor de procedure bij de verwijzende rechter zijn met name de volgende punten van belang:

(a) de classificatie van de entiteiten („institutionele eenheden”) die als „overheid” kunnen worden aangemerkt (Bijlage A, punt 2.111 en volgende alsmede punt 20.05 en volgende) en verplicht zijn gegevens in te dienen;

(b) de daaruit volgende vaststelling van de gegevens en de saldi van de financiële rekening van de lidstaten, op grond waarvan wordt bepaald of de op het niveau van de Europese Unie vastgestelde doelstellingen met betrekking tot het vorderingentekort en de schuld zijn bereikt (Bijlage A, punten 20.01-20.03);

(c) de verplichting om gegevens van „goede kwaliteit” (artikelen 4 en 5) tijdig (artikel 3) in te dienen.

Richtlijn 2011/85/EU van de Raad van 8 november 2011 tot vaststelling van voorschriften voor de begrotingskaders van de lidstaten, met name de artikelen 3, 5, 6, en artikel 13, lid 2.

Verordening (EU) nr. 1173/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 november 2011 inzake de effectieve handhaving van het begrotingstoezicht in het eurogebied, met name artikel 8.

Verordening (EU, Euratom) 2020/2092 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2020 betreffende een algemeen conditionaliteitsregime ter bescherming van de Uniebegroting, met name artikel 2, onder a).

Verordening (EU) nr. 473/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende gemeenschappelijke voorschriften voor het monitoren en beoordelen van ontwerpbegrotingsplannen en voor het garanderen van de correctie van buitensporige tekorten van de lidstaten van de eurozone, met name de artikelen 2 en 5.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 47.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Costituzione della Repubblica italiana (Italiaanse grondwet), met name artikel 97, lid 1, waarin het volgende is bepaald: „Overheden zorgen ervoor, in overeenstemming met het recht van de Europese Unie, dat de begrotingen in evenwicht zijn en de overheidsschuld houdbaar is.”

Legge del 31 dicembre 2009, n. 196, (wet nr. 196 van 31 december 2009), met name artikel 1:

„1. Overheidsinstellingen dragen bij tot de verwezenlijking van de begrotingsdoelstellingen die op nationaal niveau overeenkomstig de door de Europese Unie vastgestelde procedures en criteria zijn geformuleerd, en zij dragen de daaruit voortvloeiende verantwoordelijkheden. [...]

2. [...] Onder overheidsinstellingen worden met ingang van het jaar 2012 verstaan [...] de lichamen en de personen die voor statistische doeleinden door het [ISTAT] zijn opgenomen in de lijst [...] die is bekendgemaakt [...] in de Gazzetta Ufficiale van de Italiaanse Republiek [...], zoals nadien geactualiseerd overeenkomstig lid 3 van het onderhavige artikel, op basis van de definities in de specifieke regelingen van de Europese Unie [...].

3. Het ISTAT stelt elk jaar een besluit vast waarin wordt bepaald welke lichamen en personen worden aangemerkt als overheidsinstelling in de zin van lid 2. Dit besluit wordt uiterlijk op 30 september in de Gazzetta Ufficiale bekendgemaakt.”

Legge del 24 dicembre 2012, n. 243 (wet nr. 243 van 24 december 2012), met name artikel 2, onder a), waarin is bepaald dat de overheidsinstellingen worden „geïdentificeerd door middel van de vastgelegde procedures en handelingen, in overeenstemming met het recht van de Europese Unie.”

Codice della giustizia contabile (wetboek inzake begrotingsrecht) in bijlage 1 bij decreto legislativo del 26 agosto 2016, n. 174 (wetsbesluit nr. 174 van 26 augustus 2016), met name artikel 11, lid 6, onder b), zoals gewijzigd bij artikel 23-quater, lid 2, van decreto legge del 28 ottobre 2020, n. 137 (voorlopig wetsbesluit nr. 137 van 28 oktober 2020), ingevoerd bij legge del 18 dicembre 2020, n. 176 (wet nr. 176 van 18 december 2020), waarin het volgende is bepaald:

„De verenigde kamers [van de Corte dei conti] beslissen, in bijzondere samenstelling, op grond van hun exclusieve bevoegdheid op het gebied van de overheidsboekhouding, in enige aanleg in zaken [...] betreffende de toekenning van de status van overheidsinstelling door het ISTAT, *uitsluitend voor de toepassing van de nationale regeling inzake de beteugeling van overheidsuitgaven.*”

Het cursief gedrukte deel van dat artikel is het deel dat bij de wijziging van 2020 is toegevoegd, en de twijfels van de verwijzende rechter over de verenigbaarheid met het Unierecht zijn op dit toegevoegde deel toegespitst.

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Bij verzoekschrift van 21 november 2020 heeft verzoekster de verwijzende rechter verzocht om vast te stellen dat niet was voldaan aan de voorwaarden om haar te plaatsen op de lijst van overheidsinstellingen die zijn opgenomen in de geconsolideerde winst-en-verliesrekening van de Italiaanse Staat en die jaarlijks worden aangewezen door het ISTAT (de zogeheten „ISTAT-lijst”) overeenkomstig artikel 1, lid 3, van wet nr. 196/2009, op grond van verordening (EU) nr. 549/2013 (waarvan bijlage A de zogenoemde „ESR 2010” vormt). Daarnaast heeft verzoekster verzocht om voorlopige opschorting van de gevolgen van het besluit tot plaatsing op de ISTAT-lijst.
- 2 Het ISTAT, vertegenwoordigd door de Avvocatura generale dello Stato (Italië), heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep en daarbij aangevoerd dat verzoekster op grond van een juiste beoordeling op de betrokken lijst is geplaatst.
- 3 In zijn verweerschrift heeft de Procura generale (parket-generaal) van de Corte dei conti zich ten gronde aangesloten bij het verzoek tot verwerping van het beroep.
- 4 Hij heeft evenwel een prejudiciële vraag gesteld over de grondwettigheid van artikel 23-quater van decreto legge nr. 137/2020, waarbij het wetboek inzake begrotingsrecht aldus is gewijzigd dat de gevolgen van de rechterlijke beslissing van de Corte dei conti op het gebied van de ISTAT-lijst „*uitsluitend [gelden] voor de toepassing van de nationale regeling inzake de beteugeling van*

overheidsuitgaven”, een regeling die de rechtssubjecten waarop zij van toepassing is bepaalde soorten uitgaven verbiedt of daaraan een kwantitatieve beperking stelt, of hen verplicht goederen en diensten op een bepaalde wijze te verwerven.

Ter terechtzitting van 24 februari 2021 heeft de Corte dei conti gelast het Ministero dell’Economia e delle Finanze (Ministerie van Economie en Financiën; hierna: „MEF”) in het geding te roepen. Daarnaast heeft de Corte dei conti erop gewezen dat de nieuwe regeling mogelijk niet verenigbaar is met het Unierecht, en partijen verzocht ten aanzien van dit specifieke aspect een standpunt in te nemen.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoekster is het er niet mee eens dat zij op de ISTAT-lijst is geplaatst, aangezien 1) zij geen entiteit is die wordt gefinancierd uit verplichte betalingen door aandeelhouders of overheidsdiensten; 2) zij haar productie niet volledig of voor een groot deel aan overheidsdiensten verkoopt; 3) bij de vaststelling van de voorwaarden voor de vergunning en de daaruit voortvloeiende handelingen volgens marktcriteria is onderhandeld over normatieve en financiële voorwaarden; 4) er bij de uitoefening van haar activiteiten geen sprake is van mechanismen waarmee de risico’s van de activiteit kunnen worden afgewenteld op de overheidsinstelling [de Regione (regio)] die een meerderheidsbelang in haar kapitaal heeft.
- 6 Zij is het eens met de door de Procura generale opgeworpen excepties betreffende de grondwettigheid en de mogelijke schending van het Unierecht en artikel 47 van het Handvest, aangezien de wetswijziging afbreuk doet aan haar recht op effectieve rechterlijke bescherming door de uitoefening ervan te bemoeilijken. Het procesbelang wordt namelijk losgekoppeld van het voorwerp van de rechterlijke toetsing, terwijl haar belang bij uitsluiting van de lijst moet worden opgevat als een algemeen en unitair belang bij het wegnemen van alle onzekerheid over de aard van de entiteit in haar geheel.
- 7 De Avvocatura Generale dello Stato voert namens het ISTAT en het MEF aan dat de opgeworpen vragen inzake grondwettigheid en de schending van het Unierecht ongegrond zijn. Zij herinnert eraan dat de in 2020 ingevoerde regel de bevoegdheid van de Corte dei conti beperkt maar tegelijkertijd de bevoegdheid van de bestuursrechter uitbreidt: aan die rechter, en niet aan de Corte dei conti, is de taak toevertrouwd het begrip „overheidsinstelling” te definiëren, aangezien die definitie veronderstelt dat niet louter boekhoudkundige aspecten worden beoordeeld; aldus blijft verzoekster in elk geval volledige rechterlijke bescherming van haar belang genieten. Ten gronde heeft verzoekster geconcludeerd tot verwerping van het beroep op grond dat zij werkt voor de Regione, haar meerderheidsaandeelhouder, die haar activiteiten bepaalt. Voorts merkt zij op dat volgens het ESR 2010 het meerderheidsbelang in het kapitaal volstaat als bewijs dat een entiteit deel uitmaakt van de overheidssector.

- 8 De Procura generale verzoekt de vraag over de grondwettigheid van de bij bovengenoemd artikel 23-quater ingevoerde herziening aan het Hof voor te leggen en merkt daarnaast op dat de wetswijziging in strijd is met de in het Unierecht verankerde beginselen van effectieve rechterlijke bescherming en processuele gelijkheid. Indien deze bepaling aldus werd uitgelegd dat de ISTAT-lijst bij geen enkele andere rechter kan worden aangevochten om andere redenen dan de toepassing van de regeling inzake de beteugeling van overheidsuitgaven, zou de betrokkene het feit dat hij is opgenomen in de geconsolideerde winst-en-verliesrekening van de overheid immers nooit door een rechter kunnen laten toetsen.
- 9 Dit zou het paradoxale gevolg hebben dat de geconsolideerde rekening van de Italiaanse Staat gebaseerd zou blijven op een toepassing van het ESR 2010 die afwijkt van de toepassing die correct is volgens de Corte dei conti, de rechterlijke instantie die institutioneel belast is met het toezicht op de eenvormige toepassing van het Unierecht, ook al blijven de gevolgen van zijn uitspraak beperkt tot de toepassing van de nationale wetgeving ter beteugeling van overheidsuitgaven. Hierdoor loopt de Italiaanse Staat overigens het risico dat een inbreukprocedure op grond van artikel 258 VWEU tegen haar wordt ingeleid.
- 10 Ten gronde concludeert de Procura generale tot verwerping van het beroep op grond dat verzoekster een overheidsdienst is die op basis van een vergunning werkt, en dat er geen redenen zijn om haar van de ISTAT-lijst uit te sluiten.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 11 De verwijzende rechter stelt voorop dat de samenhang tussen het nationale begrotingsrecht en de uit het Unierecht voortvloeiende verplichtingen een beginsel van nationaal constitutioneel recht is geworden, samen met de beginselen van transparantie en evenwicht van de begroting [artikelen 81 en 97 Costituzione]. Deze samenhang wordt in het nationale recht verzekerd door middel van een saldo, „begrotingsevenwicht” genoemd, dat grenzen stelt aan de mogelijkheid van andere overheden dan de Staat om schulden aan te gaan (artikel 4, lid 4, en de artikelen 9 en 10 van wet nr. 243/2012). De saldi worden vastgesteld, en eventuele latere correcties worden verricht op grond van de door de overheidsinstellingen ingediende gegevens die de geconsolideerde rekening vormen. Hieruit volgt dat de juiste opstelling van de ISTAT-lijst, waarin is vastgesteld welke overheden een begrotingsevenwicht moeten bereiken, van invloed is op de eerbiediging van de doelstellingen inzake de convergentie van het economisch beleid als bedoeld in artikel 121 en volgende, VWEU.
- 12 Volgens de Italiaanse grondwet (artikel 24, lid 1, en artikel 113, lid 1, Costituzione) kan tegen de opneming van een entiteit op de ISTAT-lijst beroep worden ingesteld bij de Corte dei conti. Deze rechterlijke instantie toetst de naleving van de nationale en Unieregelgeving op het gebied van begrotingen, garandeert dat de betrouwbaarheid van de winst-en-verliesrekening vanuit een

subjectief oogpunt wordt getoetst – op straffe van sancties als bedoeld in artikel 8 van verordening (EU) nr. 1173/2011 – en dus dat de begrotingsdoelstellingen daadwerkelijk worden bereikt.

- 13 Volgens de verwijzende rechter kan de vaststelling bij de beslissing van de Corte dei conti na de bij artikel 23-quater van decreto legge nr. 137/2020 ingevoerde wijziging niet langer leiden tot de toekenning (of ontkenning) van twee noodzakelijke impliciete consequenties die voorheen tot de bevoegdheid van die rechterlijke instantie behoorden, te weten:
- de vaststelling dat er al dan niet een verplichting bestaat om voor de begroting relevante gegevens mee te delen ter uitvoering en toepassing van wet nr. 243/2012 en wet nr. 196/2009 (verplichting tot uitvoering van verordening (EU) nr. 549/2013 en richtlijn 2011/85);
  - de daaruit volgende toepassing (of niet-toepassing) van de bepalingen inzake het begrotingsevenwicht en de houdbaarheid van de overheidsschuld als bedoeld in de artikelen 3 en 4 van wet nr. 243/2012 (waarbij ook verordening (EU) nr. 549/2013 en richtlijn 2011/85 ten uitvoer worden gebracht).
- 14 Volgens de verwijzende rechter heeft de bepaling van 2020 geleid tot een absoluut bevoegdheidsgebrek, en bijgevolg tot een lacune in de bescherming, met betrekking tot de precieze vaststelling welke entiteiten onder sector S.13 (niet-territoriale overheidsinstellingen) vallen en, bijgevolg, met betrekking tot de begrotingssaldi, waardoor het nuttige effect van ESR 2010 en richtlijn 2011/85 wordt belemmerd. Via de ISTAT-lijst bepaalt de Italiaanse Staat namelijk de werkingssfeer van het ESR 2010, mede met het oog op de regeling van artikel 126 VWEU en Protocol nr. 12 betreffende buitensporige tekorten.
- 15 Daarnaast is volgens de verwijzende rechter het in artikel 4 VEU verankerde beginsel van loyale samenwerking geschonden, volgens welke de lidstaten de nakoming van de uit de Verdragen of uit handelingen van de instellingen van de Unie voortvloeiende verplichtingen dienen te verzekeren, de uitvoering van de taken van die instellingen dienen te vergemakkelijken, en zich dienen te onthouden van alle maatregelen die de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie in gevaar kunnen brengen [arrest van het Hof van 19 januari 1993, Commissie/Italië, (C-101/91, EU:C:1993:16, punten 22 en 23].
- 16 De verwijzende rechter herinnert eraan dat in artikel 47 van het Handvest een beginsel is gecodificeerd (recht op een doeltreffende voorziening in rechte) dat de procedurele autonomie van de lidstaten met betrekking tot hun rechterlijke organisatie beperkt wanneer rechten en vrijheden van het individu in het geding zijn: in de onderhavige context heeft de erkenning van de status van overheidsinstelling tot gevolgen dat verplichtingen ontstaan en dus de vrijheden en rechten worden beknot van justitiabelen die menen geen overheidslichaam te zijn, maar hun economische activiteiten uitoefenen via entiteiten die in de sector S.13 zijn opgenomen. Daarom kan aan deze personen het recht op een

doeltreffende voorziening in rechte niet worden ontzegd, ook niet met het oog op de vaststelling dat een dergelijke in het Unierecht geregelde status niet aan de betrokkene wordt toegekend [arresten van 27 juni 2013, Agrokonsulting-04 (C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59), en 2 maart 2021, A.B. e.a. (C-824/18, EU:C:2021:153, punt 87), en aldaar aangehaalde rechtspraak].

- 17 Zelfs indien werd aangenomen, zoals het ISTAT en het MEF hebben aangevoerd, dat de algemene bevoegdheid van de bestuursrechter door de nieuwe regeling wordt uitgebreid, blijft het volgens de verwijzende rechter onzeker of die regeling in strijd is met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming en met het beginsel van het nuttige effect van het Unierecht en de rechtszekerheid binnen de Unie. Aangezien beide rechterlijke instanties (de Corte dei conti en de bestuursrechter) zouden moeten nagaan of het ESR 2010 juist is toegepast op de verzoekende partij, zou er een reëel gevaar bestaan dat tegenstrijdige uitspraken worden gedaan met betrekking tot dezelfde vordering en de juiste afbakening van de kring van entiteiten die onder sector S.13 vallen, met als gevolg dat afbreuk zou worden gedaan aan de bindende werking van het Unierecht.
- 18 Bovendien blijft het onzeker of de aldus uitgelegde bepaling in strijd is met het beginsel van processuele gelijkheid en het beginsel van de rechtsstaat (artikelen 2 en 19 VEU), ook in het licht van de in verordening (EU) 2020/2092 verankerde correlatie tussen dit laatste beginsel en de bescherming van de financiële belangen van de Unie, aangezien juist met het oog op de juiste vaststelling van de begrotingssaldi van de Italiaanse Staat een andere rechterlijke instantie wordt aangewezen dan de Corte dei conti, die in de Italiaanse grondwet wegens haar bijzondere deskundigheid als bevoegde rechter is aangewezen om met gezag van gewijsde uitspraak te doen over de saldi en over de afbakening van de begroting, aangezien dit een onafhankelijke en neutrale rechterlijke instantie is in de zin van verordening (EU) nr. 473/2013 (artikelen 2 en 5).
- 19 Tot slot verzoekt de verwijzende rechter om de zaak overeenkomstig artikel 105, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie volgens de versnelde procedure te behandelen, aangezien de voorgelegde vragen in casu betrekking hebben op de rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van de begroting, die snel en in de loop van een boekhoudcyclus moet worden uitgeoefend omdat de door het Uniestelsel vastgestelde regels anders hun nuttige effect verliezen: de vaststelling welke overheidsinstellingen voor het jaar 2020 in de geconsolideerde rekening moeten worden opgenomen (een van de begrotingssaldi waarmee bij de daarop volgende begrotingsmaatregel rekening moet worden gehouden) moet geschieden binnen de termijnen van die boekhoudcyclus.
- 20 In afwachting van een uitspraak van het Hof over het verzoek om een prejudiciële beslissing heeft de verwijzende rechter in elk geval de door verzoekster gevraagde voorlopige bescherming verleend, door tijdelijk alle gevolgen van de opnemingslijst op de ISTAT-lijst, waaronder de gevolgen voor de begrotingssaldi, op te schorten en de bij artikel 23-quater van decreto legge nr. 137/2020 ingevoerde bepaling buiten toepassing te laten.